

På kanten

Af: Julie Tokkesdal Bak

“Og har du set Walters tøj? Han har jo seriøst bare kopieret mit tøj fra sidste fest.” Latteren boblede fra Vilma som vand i kog, og Oscar fortsatte, mens han puffede til mig: “Du har bare heller ikke nogen personlighed, Walter, men det skal jo nok komme på et tidspunkt. Der var også engang, hvor jeg ikke havde nogen personlighed, og se mig nu!”

Jeg kiggede ned, og det føltes, som om mit ansigt forandrede sig i samme sekund; rettede sig ud og blev fladt. En intetsigende overflade, et glasagtigt ydre.

‘Fuck, jeg er sikkert helt rød i hovedet,’ tænkte jeg og kiggede op igen. Oscar, der nonchalant stod lænet op ad busskuret, kørte en hånd gennem håret - som for at understrege, hvor meget personlighed han egentlig havde. Hans øjne fandt dog mit ansigt, da jeg kiggede op, og hånden stoppede brat. Brynene trak sig sammen, og hvis jeg ikke vidste bedre, ville jeg have troet, at det gik op for ham, hvor dårligt han opførte sig.

“Se, der kommer bussen!” råbte en af de andre fra klassen i samme øjeblik, og vi gik slingrende derhen.

Som de sidste mange gange i bussen fra forfesten og ind mod gymnasiet, rynkede buschaufføren brynene, da han så os stige ind. “Satans til unge mennesker,” kunne jeg høre ham mumle, da jeg betalte for en billet, mens Vilma dansede bag mig, så hendes brune hår fløj til alle sider. Han kiggede op.

“Forhold jer nu i ro for fa-” Han stoppede op og stirrede. På mig. Jeg tog hånden op til mit ansigt, og kunne mærke samme stive plade-agtige følelse som ude ved busskuret. “Ha’ en god fest!” råbte buschaufføren efter mig, mens jeg gik ned mod sæderne. Da jeg kiggede tilbage, smilede han for første gang i de to år, jeg havde taget bussen. Altså, hvad fanden sker der?

Da jeg havde fundet en plads, kom Oscar og Vilma hen og satte sig overfor. “Shit, det var en kedelig forfest,” hviskede Oscar, selvom Sofie, der havde holdt den, sad lige bag ham.

“Mhm.” Vilma nikkede. “Og så du også, hvor slidte deres møbler var? Nu forstår jeg godt, hvorfor Sofie aldrig har råd til at købe mad fra kantinen.”

“Lad da være med at snakke om andre på den måde,” sagde jeg.

“Hvad er der galt i at sige det, som alle tænker?” sagde Oscar, mens Vilma kiggede vredt op. “Ja, hvad er der-” Hun stoppede op, da hendes blik mødte mit. Så slog hun blikket i gulvet og mumlede svagt: “Ej okay, det var måske egentlig ikke så pænt sagt.”

Oscar vendte sig i sædet. “Hvad mener du? Det må du da gerne sige.”

“Hvis jeg gør det, kommer jeg altså til at føle mig som et virkelig dårligt menneske, Oscar.”

Jeg vendte mig mod vinduet, men til min egen overraskelse blev mit ansigt ikke reflekteret i vinduets skær.

Tre stop tilbage. Markerne fløj forbi os, og da jeg tog hånden op til min kind for at klø mig, blev jeg mødt af en skrøbelig kold overflade. 'Det er sikkert vodkaens skyld', tænkte jeg.

To stop tilbage. Vilma fik hele klassen til at synge med på en eller anden festsang, og for en gangs skyld kommenterede buschaufføren det ikke.

Et stop. Vi stimlede sammen ved dørene. Bussen stoppede, og lyden af flere hundrede festende teenagere mødte os som duften af grillmad fra naboens have en sommeraften: i begyndelsen langsomt, men lidt efter lidt så tydeligt, at man ikke kan tænke på andet. Vi nærmede os, mens mit ansigt følte mere og mere stift.

Gulvet vibrerede fra den høje musik, da vi kom ind til festen, og jeg var ved at miste balancen. På scenen stod en af mine venner fra vores valghold i musik - Laura hed hun. Hendes stemme bredte sig i lokalet som bølger, og alle svajede med. Mit ansigt, der ellers havde følt koldt og metallisk, blev varmere, da Laura takkede af på scenen og hoppede ned på gulvet. "Walter!" råbte hun, da hun kom tættere på, og i samme øjeblik mumlede Vilma noget om at hente øl og hev Oscar med hen mod baren.

"Ku' du lide sangen?" Laura gik så tæt på, at jeg kunne høre hendes stemme dirre. "Eller min fortolkning af den, skal jeg jo nok sige, for du sagde jo, at du elskede originalen."

"Den var da meget god." Hun lagde hovedet på skrå og studerede mit ansigt.

"Mhm, jeg tror ellers, at du virkelig godt kunne lide den - og lide, at det var mig, der sang den," sagde hun og blinkede til mig.

Hvad? Hvordan kunne hun vide...? Havde drengene sagt noget?

"Arh, det ved jeg nu ikke," sagde jeg. Laura rynkede brynene. "Eller, altså, jeg mener-" Jeg rømmede mig. "Jo, altså. Ja. Du synger fantastisk, så ja, jeg kunne virkelig godt lide sangen."

Hun tog et skridt frem.

"Og jeg kan virkelig godt lide dig, så kunne du måske, æhm, tænke dig, at vi tog i biografen sammen en dag? Eller det behøver ikke at være i biografen, vi kan også gøre noget andet, og du behøver heller ikke, hvis du ikke har lyst. Ej, det var dumt, jeg spurgte. Ligemeget." Jeg tog to hurtige skridt tilbage og slog blikket i gulvet, men en arm fangede min.

"Jeg vil rigtig gerne med i biografen." Laura trådte tættere på. Hun lagde en hånd på hver af mine kinder, men det følte, som havde hun ramt en sten. Den plade-agtige fornemmelse var der stadig, og min hud bøjede sig ikke - men det gjorde hjertet.

"Jeg vidste ikke, at det var sådan, du så mig," hviskede hun og kiggede undrende på mit ansigt, lige inden hullet mellem vores læber lukkede sig.

Jeg ved ikke, hvor længe vi stod der. Jeg ved bare, at alt andet end hende forsvandt. Hun var det eneste, der holdt mig fast til jordoverfladen. "Laura? Du skal på scenen igen!" råbte nogen, og et splitsekund efter stod jeg igen alene tilbage.

Toiletterne lugtede af en blanding opkast og hash, da jeg gik ind, og selv da jeg vaskede fingre, havde jeg ikke vænnet mig til lugten. Mon Laura var færdig på scenen? Jeg kiggede mig selv i spejlet og stoppede brat.

Alle mine ansigtstræk var udviskede, forsvundne og erstattet med en glasagtig plan overflade med tre huller. Et spejl. Min vejtrækning blev reduceret til små korte stød, hurtigere og hurtigere, og da jeg åbnede munden, kom et hul med hud, tunge og tænder frem. Lysstofrørets gule lys reflekteredes i mit ansigts overflade og blev kastet frem mod spejlet foran mig som et ekko.

"Shit, shit, shit," mumlede jeg og hev fat dér, hvor mine ører engang sad, for at trække spejlet af mit ansigt. For mit normale ansigt måtte da være derinde bagved et sted, ik? Jeg trak til, og den plade-agtige fornemmelse føltes som hud helt spændt ud, men spejlet var ikke til at flytte på. Mit hjerte hamrede i brystet, og en knude var ved at danne sig. 'Har jeg seriøst ingen personlighed, præcis som Oscar sagde? Er det derfor, jeg er blevet til et spejl?', tænkte jeg og knyttede hænderne. 'Skal jeg bare for evigt være en nobody, der kun kan finde ud af at spejle andre?' Mit hjerte bankede hurtigere.

"Fucking personlighedsløs!" råbte jeg med dirrende stemme og hamrede næven ind i væggen ved siden af mig. Et strejf af tåge meldte sig i min hjerne, mens jeg svedte mere og mere. Jeg satte mig ned med ryggen mod væggen og tog hånden op til mit ansigt for at støtte hovedet, men den plane overflade - uden buler hverken ved næsen eller kinderne - var så fremmed for mig, at jeg tog hånden ned igen. Jeg kunne mærke en kvalmende fornemmelse og hev efter vejret. Så fangede mine øjne et strejf af rødt på den hånd, jeg lige havde haft oppe ved min mund. Lauras læbestift.

Hun havde sagt noget, Laura altså. Noget om, at hun havde 'fundet ud af, hvordan jeg så hende' ved at kigge på mit ansigt... mon det er det, der også skete med de andre? Min hånd, hvis knoer var helt hvide af at knytte sig sammen, slap grebet lidt. Har jeg hele aftenen reflekteret, hvordan jeg ser dem omkring mig? Så har jeg jo ikke været et spejl af nogen eller manglet personlighed; så har jeg bare været mig.

Idet, tanken strejfede mig, skete noget. Den ubøjelige spejloverflade blev varmere, og pludselig var alt ændret.